

Svazek II.

Svazek II.

„EDICE SPIRIT.“

MYSTERIE ŽIVOTA.

Pout ducha říší astrální.

Medijně napsala:

EMILIE PROCHÁZKOVÁ.

Čena 25 haléřů.

K tisku upravil a vlastním nákladem vydal Sezemský Karel Nová Paka 495.
Knihkárna L. A. Riedla v Nové Pace. — 1917.

Čas mizí, jenom věčnost trvá,
a v ní se mění vše a vrací zpět,
tam, odkud vyšel podnět, jiskra prvá,
v tu říší tajů, v neznámý vám svět.

Bloudící medium.

Medijně psala pí. P.

Vyšla jsem z chrámu křestanů. Poslední pach kadidla zachytil se mi ve vlasech i obleku. Akkordy varhan dozněly a doprovodily mne na schodiště. Božské mysterium bylo skončeno, obětování dokonáno. Proměna těla i krve Spasitele obnovena.

Matky-hospodyně seděly unaveny za shonem chleba, majíce ruce složeny bezvládně na vysilených klínech. Nevnímaly velikou hodinu mystérie. Stařeny klímaly v lavicích, dívky neklidně přešlapovaly roztržitě nad „parádou“ druhých, mužové spřádali obchodní plány ve svých myšlenkách a žebračky závistivě střehly jedna druhé almužnu darovanou u dveří chrámových. — Jen Modlitba se krčila v zaprášených koutech zapomenuta a odstrčena.

Vyšla jsem z chrámu křestanů a Smutek

vyšel se mnou. Opíraje se o má ramena, činil mi cestu klopotnou.

Slunce stálo vysoko na letní obloze. Ptáci zpívali v parcích. Hnízdili v šeříkových keřích. Hou-pali se na pružných stonkách letních fial.

Krásné dívky tiskly si ruce se slíčními ho-chy. Vonné květy zatknuté na mladých ňadrech omamovaly jejich mysl a volaly srdce k lásce.

Byla jsem sama, jen Smutek mne dopro-vázel.

U posledního schodu stál mladý muž. Podal mi rudé květy. Jeho smutný pohled mne rozli-tostnil a tudíž květy mne nepotešily. Přiložila jsem je ke rtům, ale nevoněly. Rudé kalichy skrý-valy malé makovice příštího omamného zrna.

Rudé květy máku nevoněly, jen bizardně se odrážely od mé bledé tváře a bílého obleku. Složila jsem je do loktů. Několik lístků spadlo na zemi, jako rudé kapky krve, zanechávající stopu za mnou. Složila jsem je do dlaní, aby se více nelámaly; přitiskla ku svému srdci, neb byly mým — symbolem. Vyšla jsem z města a dala se cestou do polí.

Zlaté klasy nádherného obilí stínovaly se proti slunci, když vítr vanul. Modrá chrpa s rů-žovými květy kougole zdobila tyto na podnoží. Tu a tam svítily rudé máky, a vábíce za sebou, byla k vůli nim pošlapána stébla bohatého klasu.

Bílá, zaprášená silnice táhla se přede mnou a ztrácela se někde u soutěsky. Ze zdálí kynuly mi hory se dvou stran porostlé jedlovými hustými lesy.

Tiché údolí mezi vrchy mne lákajíc, s chutí jsem vykročila na silnici. Máky jsem odložila do obilí, by nebylo viděti znamení mé viny.

Užovka vyjela zpod meze a ostře proti mně zasyčela, jako na posměch, že se chci zbaviti svého odznaku.

Hrdě a odhodlaně jsem je zase zvedla a zahrozila hadu pěstí. Plazila se přede mnou v prachu země, a já jenom několik palců povýšena nad ní, následovala jsem za ní v porobě a hří-chu. Trest boží trval dosud! Obě vyhnány z ráje. Ona pro šalbu mojí pramáti a já pro její ne-cudnost.

„Ty bídné plemeno!“ hrozila jsem a hodila

Tvoje pramačička 12. 13.

To puce Mysterie 3, 2, 1

po ní kamenem, „ty bídné plemeno, tys vinna, že se vleku v prachu Země a nebesa jsou tak nesmírně vzdálena. Ty bídná, záviděla jsi mně křídla anděla a strhla jsi mne k sobě do prachu.“ Vplazila se pod kámen na vysoké mezi; jen vidličnatý jazyček se ještě zatřepetal a pak schovala svou hadí hlavu.

Toto plemeno dávno už nevědělo k čemu svedlo ženu, a lidstvo dávno už nevědělo proč byla žena svedena a proč brány ráje na vždy se mu uzavřely.

Hřích plazí se po Zemi podnes.

Chtěla jsem se modlití po cestě, ale nemohla jsem, Smutek mi nedovolil. A tak rozechvěna a hledající, putovala jsem dále zaprášenou silnicí. Blížila jsem se k horám, údolím soutěsky, jež mne tak bezměrně lákalo.

Hory se zdály přicházeti mi vstříc; zkracovaly moji dlouhou cestu a umenšovaly touhu v srdci mém.

Mákové květy uvadly, zelené stonky zčernaly, a já byla jsem po třísněna špínou Života a prachem silnice.

jako žena - m 3, 2, 1

Ach! kde se jen očistím? kde smeji špínu dlouhých cest? kde bílý oděv znovu vybělím? Snad tam v soutěsce najdu Vodu Živou, pramen čistý, snad si tam upravím koupel v bystřině potoka, a ruce umeji rosou na květech?

Plna jsouc zas naděje, s chutí jsem vykročila. Jedlové lesy na temenech stráni mě přivítaly tajemným ševelem. Některé se uklonily v mou stranu a nedůvěřivě si mne prohlížely. Můj Smutek se radoval z jejich samoty. Líbilo se mu tu, a chtěl [tu] zůstat. Já jsem ale pospíchala dál, tam kde se hory sbíhaly k sobě, tvoříce vysokou bránu, jež byla něčím přepažena. Pouhým okem nemohla jsem tak daleko dohlédnouti. Musela jsem vyčkati, až dojdu blíže, aby mi byla ona brána vysvětlena.

Čas kvapil a hodiny mijely nezadržitelným tempem! Slunce se schylovalo na horizontu. Nastávala druhá polovina dne. Pak-li za této ničeho nevykonáš a nenajdeš, byl celý den ztracen. Pozdní večer nenahradí, co den zameškal.

Sepjala jsem ruce únavou. Nohy mne bolely a srdce klesalo beznadějností. Jen smutek

věrně při mně vytrval a neklesal. Čím byl silnějším, tím více jsem slábla.

Mateřidouška na mezi voněla a silila mě vůní svou. I jahoda tu a tam zardělá osvěžila žíznivé retы. Cesta se nížila. Brána se již přede mnou jasně rýsovala. Byla jsem u cíle.

Vysokým obloukem klenula se brána nad údolím a spojovala obě hory. Veliká dubová vrata, o dvou křídlech, byla pevně uzavřena. V každém křídle byla vyříznuta malá vrátka, jež měla v průčelí zlaté nápisy. Na pravých vrátkách zel nápis: „Cesta Ticha“ na levých: „Cesta Rozkoše.“

Před vraty, na vysokém sedadle v podobě trůnu, seděl muž prostředního věku. Bílá říza halila široká ramenà. Krásnou hlavu s vysokým čelem ovinoval bílý turban. Na prsa splýval tmavý plnovous, a modré oči laskavě hleděly a vlídností k sobě přitahovaly.

Muž ten byl Arab a celníkem horské brány. Jeho jméno bylo Čas! „Kam jdeš?“ ptal se vlídně. Zůstala jsem zaraženě státi, netušíc, že se mi cesta rozdvojí. Ach, cíle tedy nebylo dosa-

ženo? „Za těmito vraty jsou nové klopotné cesty. Kterou branou chceš projítí?“ ptal se zase laskavě a pokropil makové květy čistou vodou z číše. Oživily a zarděly se vlahou vody.

„Proč jsi je po cestě něčím nepokropila, nechajíc jich takto uvadnouti?“ řekl šetrně, ale přísně. „Nebylo nikde vody a svými slzami nadobro bych je spálila“ řekla jsem nesměle na omluvenou. „Plakala jsi po cestě?“ ptal se mne starostlivě. „Ó, pane, plakala jsem bez slz, a hled, co se ve mne zrodilo! Tento Smutek,“ a ukázala jsem na svého druha, jenž si radostí poskočil, že jsem ho neodehnala od brány, kde jsem se těšila, že se rozloučíme.

Pohlédl na mého poutníka a přikývl krásnou hlavou. „Kudy tedy půjdeš, kterou branku ti mám otevřítí?“ ptal se po třetí. „Cestu Rozkoše“ řekla jsem odhodlaně, „jen tak se zbavím toho pochmurného Smutku.“

Zadíval se na mě vážně a znovu pokropil rudé máky. Zazářily ještě ohnivěji a vztyčily se na stonkách. „Radil bych ti „Cestu Ticha,“ ačkoliv nesmím nikomu raditi. Bůh dal lidem rozum

a svobodnou vůli, nechť každý sám svoje cesty upraví. Než projdeš ale touto branou, musíš splnit platební podmínky. Půjdeš-li „Cestou Ticha“ musíš odevzdati svoje jmění do posledního halěře, neboť tam je boží chléb zadarmo rozdáván a jinak ti není třeba peněz. Půjdeš-li „Cestou Rozkoše,“ obdržíš dvojnásobný obnos, jaký máš v tobolce. Tam jest ti třeba peněz, hodně peněz a pořád bude málo. Tam se stále žádá více a není žádného ukojení. *to je was hucotný svět.*

Nesmím ti ale raditi, jsa jen strážcem bran a celníkem lidských poplatků. Zůstaň na chvíli zde, pozoruj poutníky, a zkušenost, jaké nabudeš, nechť je ti vodítkem na další „Cestu Života.“

Podal mi stoličku, tak nízkou, že jsem na ni usedla v schoulené poloze. Tak jsem pokorně seděla u strážcových nohou, když byl zase sedl na svůj trůn.

Makové květy jsem položila na zemi a přikryla je širokým lupenem. Ruce jsem sepjala do klína a čekala. Tak asi seděli malomocní při cestách čekající Ježíše, až půjde kolem a sejmeme s nich nečistotu těla.

Slunce se chýlilo k západu. Hodiny večera volaly k pokání, nebo k rozkošem.

V dálce se vynořila mladá žena a spěšně se blížila ku bráně. Malé děcko na ruce dřímalo, a druhé, čtyřleté, hopkovalo podle ní a trhlo bílé květy rozkvětlého malinníku. Čistým, dětským hláskem jávalo a matka zpívala nemluvnátku na rukou ukolébavku. Když přišla ku bráně, hluboce se uklonila Arabovi. Děcko mu odevzdalo všechny květy a žena sáček s penězi.

„Buď pozdraven, mistře,“ řekla uctivě „a toto odevzdej lačnicím, toť moje mzda za týdenní práci a propust mě na „Cestu Ticha.“

Otevřel vrátka po pravé straně, políbil děcka a branka zase zapadla.

„Mistře,“ řekla jsem po chvíli „jí jsi se ani nevyptával a hned propustil.“

„Ona již ví kudy se má bráti, její cesty jsou pevně vytknuty, nemůže více zblouditi.“

„A co najde na „Cestě Ticha?“ ptala jsem se nesměle.

toť svět unbralen / vlněn

„Ona již našla Boha svého“ řekl mírně a znovu usednul.

Schoulila jsem se zase na svou stoličku, k jeho nohám, a čekala dále.

Tmavá silhueta muže se vynořila na cestě a blížila se k nám váhavým krokem.

„Prohlédni si dobře tohoto poutníka,“ radil mi Arab s povýšené stolice.

„Jest to krásný hoch,“ řekla jsem zálibně, zajisté půjde „Cestou Rozkoše.“

Sestoupil s trůnu a učinil mi kmity před očima oběma dlaněma. „Musím ti pomoci, bys prohlédla hmotu a jinak viděla, neb zmátla bys se ve svých úsudcích.“

V očích se mi na okamžik zatmělo a pak rychle vyjasnilo. Viděla jsem svět v dvojaté podobě: svět mrtvých a živých.

Mezi tím mladík blížil se ku bráně a zůstával nerozhodně státi.

„Mistře, hled! Srdce mu krvácí.“

„Ano, má v něm zoufalství a v kapse nabitou zbraň.“

„Nějaká bílá bytost vznáší se mu nad hlavou, kéž ho chrání přede vším zlým!“ Srdce se mi stáhnulo lítostí.

„Tot jeho mrtvá milenka“ řekl mistr a krásnému hochu pokročil v ústřety. „Kudy půjdeš, synu?“ zeptal se ho vlídně. „Cestou Ticha“ řekl sličný hoch. „Odevzdej všechno své jmění a pak tě propustím.“

Vyndal zlaté náramky své milenky, které jí z lásky daroval, odevzdal snubní prsteny šťastného zasnubného dne, zlatou sponu a červené korále, jež nosila na bílém hrdle. Náušnice a perly položil mně do klína, ale mistr je rychle zvednul a uložil do celní misky.

Pak položil hnědé kadeře na sedadlo trůnu, bolestně se na ně zahleděl a dal se do pláče. Arab poklady zvážil, odhadnul cenu jejich, učinil záznamy úřednické povinnosti, jen kadeře nepřijal.

„Ty si ponechej, hochu, zde ti přidám péro a papíry. Na „Cestě Ticha“ nalezněš co máš v duši uloženo, neb Bolest vyvolává talenty. Jen polož péro na papír a Musa tě provodiž!“

Krásný hoch pokročil ku bráně a ani slova nepromluvil.

„Ještě jsi všechno neodevzdal!“ řekl mistr, zastaviv ho. „V kapse máš zbraň, která patří mně!“ řekl přísným hlasem.

Mladík se zalekl změněného hlasu i přísného pohledu a v leknutí odevzdal zbraň, byv velmi zmaten, odkud celník ví jeho tajemství. Když branka za ním zapadla, Arab se hluboce uklonil.

„Mistře, proč se mu kloniš? ty, tak veliký a nepřekonatelný Čase“ tázala jsem se, udivena nad jeho počínáním.

„Tot nastávající veliký básník a před básníky sklánějí se i hlavy korunované“ odpověděl celník.

„Básník? Neviděla jsem, v něm nic básnického, nýbrž bolestného.“

„Ovšem, že mrtvá milenka jest příčinou jeho velké bolesti a Bolest vyvolá Talent v něm dřímající. Mrtvá milenka bude Musou jeho tvůrčí síly a na zlatém voze nadšení povezu lidstvo k metám vznešených ideí. Neb božství se v člověku probouzí jeho bolesti!“ mluvil mistr vážně a znovu usednul na svou stoličku.

„Tak ten, kdož trpí, jest na prahu svého božství?“ ptala jsem se nesměle a znovu schoukla se na svou stoličku.

„Duch volá duši od hmoty, která způsobuje bolest duši. Tam kde jest sila odtrhnouti se od hmoty těla, vrací se duše k svému principu a to jest Duch, jenž ji volá zpět, když duše od těla ničeho nepožaduje.“

„A jak poznám mistře, že mě bude volati tento Duch, když nelpím na hmotě, ale bolest také nemám žádnou?“

„Tvůrčí silou myšlenky! Až ovládneš svoje myšlenky, dáš jim určitý směr, až tvoje osobní „já“ nebude se více projevovati, až budeš mítí slova opatrná a moudrá, pak jsi učinila první krok k Duchu svému, který tě nyní bude volati určitou cestou, kterou nastoupíš bez odmluvy a bez otázek.“

Tvůj duch se projeví tvou prací duchovní. Neb jen takováto práce značí tvého ducha!“ mluvil celník vážně, a zahleděl se na mne skorem přísně, a já jsem nevěděla, kam se ukryti před zraky pronikajícími.

„Tvé rudé máky značí tvoji vinu, jako práci duchovní,“ pokračoval dále, zraky maje zabodnuty v moji tvař. „Jsi květ máku, planý a nevonící. Rudá barva, stopy cizí krve, krve srdce a jeho makovice s omamnými plody, které budou jiní pít. Jen malý náprstek opia z jeho semene, povznáší do říší cizích, otvírá astrálně s jeho krásami i hrůzami. Tvoje práce duchovní bude opium, jež jiné utiší!“

„Opium jest ale jedovaté“ vyhrkla jsem ulekaně. „I jed jest lékem a proto musí býti dobře volen a ty buď opatrná a nedávej každému pít!“

„Ach, mistře, hrůza jde na mě z toho. Já nechci nikoho otravovati.“ Sepjala jsem ruce, jsouc zdrcena slovy, jimž jsem ani správně nerozuměla.

„Proto musíš býti vedena jiným duchem, jenž bude opium sám odměřovati a nikdy se nepokoušej sama vařiti odvary z tvých makovic! Hleď, nová přichází se blíží,“ přerušiv podivný hovor, ukázal na ženu asi padesátiletou, jež byla velmi koketně ustrojena, ačkoliv jí vlasy nad spánky již bělely. „Vidíš, takovéto nikdy

svého nápoje nepodáš, neb způsobila bys veliké zlo a otravu.“

Žena se přiblížila a s koketním úsměvem na mistra pohlízejíc, žádala vstup na „Cestu Rozkoše.“ Arab, podívav se na ni přísně, ukázal na nápis „Cesta Ticha“ a připomněl jí její šediny. Smála se jako mladá dívčice. Smích činil jí odpornou. „Tvé hodiny jsou sečteny“ řekl celník vážně a otevřel levou branku. „Proto chci je ještě hodně užítí,“ odsekla stará koketa a milostně se na něj podívala.

Přirazil branku s hněvem. Průvan větru, jenž povstal prudkým úderem, odvanul všecky lupeny s mých rudých máků. Na zemi zůstaly jen zelené makovice.

Můj Smutek je rychle sesbíral a položil je na misku celní. Mistr se usmál zvláštnímu plátidlu a mlčky zase usednul na svůj trůn, aniž slova promluvil o hříšné ženě. Zmatena ve své duši, jeho hovorem, netroufala jsem si ho vyrušovati.

Slunce přešlo svoji denní dráhu, obloukem se sklonilo a zapadlo za hory, jen krvavé západy

zbarvily ještě jeho poslední cestu. V jeho rudých červánkách seděli jsme s mistrem bledí a vážni, pozorující poslední zákmity uplynulého dne. Sklonili jsme hlavy k večerní modlitbě. Mistr se modlil sám a já mu naslouchala. Ach! to nebyla modlitba, modlitba věřících, která mne vždy unavovala.

On vzýval věky minulé, volal Ducha věčnosti, v kterém věky zanikají, otvíral hroby magickým slovy a duchové Času stanuli u jeho bran, vážně a pochmurně na mne hledíce, tázali se, co jsem až podnes vykonala.

Přicházeli veleduchové, silní ve svých myšlenkách a plodní svým dechem.

Vzduch se chvěl silou modlitby a já zanikla v jeho záchvěvech.

Bílé perutě šuměly nám nad hlavami, zakrývajíce dalších výhledů.

Umírala jsem jeho modlitbou a jako ohněm sežehnutá, mizela v temnu večera.

Stíny se kladly přes údolí. Sladké a jímavé

tóny prošly branou mistrovou, vzavše na se podobu krásných žen.

„Cesta Ticha“ široce otevřená byla ozářena miliony hvězd a stříbrným svitem luny, jenž se měkce kladl na zelený pažit a rozvité květy bílých tuberos. Smutná, opojná vůně jejich plnila údolí a omamovala duši.

„Probud se, probud!“ volal mne tichý hlas, „z mrákot, uvidíš nádheru země, jakou hned smrtelník neuzřel!“

Vzdychla jsem zhluboka a vrátila se k svému vědomí. Mistra uzřela jsem kléčícího a klanějícího se před nádhernými bytostmi, jež měly podobu andělů. Nebeský jas je doprovázel tak, že jsem je mohla všechny zřítí, jasně a nezapomenutelně.

Bílé bytosti šly v párech za sebou a nesly odznaky svých ctností.

Nejdříve kráčela Bolest. Řasy i vlasy měla zdobený perlami slz, ruce před sebou svíslé a sepjaté byly obtočeny šňůrami perel. K ní se tulila mladá dívka Utrpení a zvedala k ní své

modré oči. Matka s dcerou kráčely tiše a majestátně, jako představitelky lidského života.

Bytost Obětování šla za nimi. Zlatý kříž na krásných ramenech svítil se kapkami krve a Odříkání neslo korunu podle ní na bílé atlasové podušce.

Pak kráčela Láska a Soucit, nádherné bytosti, jež posvětily lidstvo. Bílá jejich křídla, širokých perutí vysoko vzpjata nad ostatními, vrhaly stíny, pod které se tulily Vira s Nadějí.

Modlitba tichá a osamocená následovala je. Tato milovala skryté pokojiky.

Za ní kráčela Mlčenlivost s Moudrostí, obě vážné, uzavřené, tajily hluboké poklady ducha svého.

Bytost jiskřivá a zářící, jež budila obzvláště mou pozornost, kráčela za nimi. Bylo to Nadání a příští veleduch věků. Pravou rukou objímala svou družku Pokoru, jež k ní vzhlížela s obdivem.

Dvě bytosti malé a drobné, sirotci a rodné sestry, Skromnost s Chudobou, následovaly za

nimi. Malé dětátko Čistota hopkovalo podle nich a laškovalo se všemi.

Štědrost kráčela s Mírností a plnýma rukama rozhazovala svých darů. Nad mými makovicemi se sehnula a dechnouc na ně, sežloutly barvou zralosti. Korunky jejich pozlatila.

Vlídnost se přívětivě usmála, a Laskavost, jež se k ní družila, poslala mi polibek.

Za nimi kráčely dvě mladé dívenky, čistých zraků a bílých čel, Upřímnost s Nevinností.

Za těmito zase jedna osamocená, s hlubokýma očima, jež konejšila srdce. Byla to Klidnost, zanechávajíc za sebou konejšení.

Mírumilovnost se Smířlivostí ruku v ruce vedly nadšený hovor a vyjasňovaly celé okolí lahodou svých hlasů. Přívětivost družila se ke všem a všechny milovala.

Ke konci průvodu šly ještě dvě, milé a drahé bytosti, k nimž cítila jsem velkou lásku, neb mně svým měkkým pohledem připomínaly moji drahou matku. Byla to Prostota s Dobrotou, jež Kristus obzvláště vyznamenával.

Průvod uzavíraly dvě mocné, hrdé a krásné bohyně: Neohroženost s Přísností. Byly strážkyněmi charakterů. V jejich blízkosti nebylo bázně ni smutku.

Když přešly, branka se za nimi sama zavřela a já s mistrem jsme ještě dlouho zůstali klečeti.

„Ach, mistře, já nehodná, směla jsem všechno viděti“ zašeptala jsem po chvíli, když uhasla světla hvězd a vůně vyprchaly.

„Kéž si zachytíš ve své duši nádheru země, nádheru těchto bytostí, jež jsou branami k božství.“

Povstal se země, urovnal svoji řízu, zvedl makovice a uložil do kouta levé branky, kterou pevně na klíč uzamknul. Pak otočil stolicí s vysokým lenochem a stoupl si za ni. Mě poručil, bych usednula k němu na stoličku a přikryl mě svoji řízou. Učinil mně nové kmity před očima a sejmul s nich dar jasnozření.

Udivena jeho počínáním, činila jsem všechno jak velel, chvějíc se před něčím hrozným, jež mělo přijíti.

„Dívej se dobře na cestu a modli se, neb uvidíš hříchy světa, jak se pohnou „Cestou Rozhoše.“ Nesmíme je ale zdržovati, neb by nás strhly s sebou.“

„Jak je uvidím, když jsi mi odejmul dar jasnozření?“

„Chci, abys byla ušetřena hrůzy a od této hodiny nebudeš nikdy ničeho viděti, abys nebyla matena.“ Otevřel branku „Cesty Rozkoše“ a ukryl se za lenoch židle.

Hvězdy pobledly, Luna se skryla za jedlové lesy, odkud zavznělo příšerné houkání sov. Netopýři širokých křídel vylétli ze skal a dotkli se mých vlasů. Vykřikla jsem hrůzou a zděšením. Úžovka zasyčela a vrhla se hltavě na mé makovice.

Mistr učinil do vzduchu znamení kříže a příšery neměly více přístupu ke mně. Pak nějaké zelené světlo táhlo se údolím. Mrtvé ticho leželo nad skalami a mraky zachmuřené oblohy dotýkaly se jejich čel, na nichž zanechaly studené krupěje.

V dále zavzněl rozpustilý smích — hříchy lidstva se blížily. Ječice a skákající plnily údolí divokým jekem, až hrůza obcházela mne i Araba. Schovala jsem se celá do jeho šatu, jen oči jsem ponechala volné.

Brána zazářila rudým světlem, neboť první v průvodu kráčela Vražda s Lupičstvím, zanechávající za sebou stopy krve; a tiché stony obětí naplnily naše srdce zděšením.

Pak se sladkým úsměvem, který mě naplnil ošklivostí, přicházela Zrada s Křivou Přisahou. Mistr zařal pěsti.

Prostituce a Smilstvo šly v krásných oděvech a sličnou tváří klamaly lidstvo.

Podvod, elegantního zjevu, objímal Šalbu, jež se k němu tulila a spřádala plány, kdo koho více ošidí.

Lichvářství a Lakomství plnými měšci zlata zvonily a lákaly druhé za sebou.

Úplatek a Zlodějství činily záznamy, mnoho-li získaly a posmívaly se Lakomci a jeho odřenému šatu.

Cizoložství a Nevěra koketovaly s muži i ženami a dráždily Žárliivost, jež volala Pomstu na pomoc, aby trestala zhanobení manželského lože.

Vášeň s Karbanem ponocovaly celé noci a otravovaly tiché příbytky trpělivých žen. Opilství šlo samo vrávoravým krokem s ohavnou pěnou na rtech.

Nenávist a Haštěřivost bila jedna druhou do tváře, ačkoliv byly rodné sestry.

Pak šla Faleš a Pokrytectví. S přátelským úsměvem činily si navzájem poklony a jedna druhé lichotila.

Pýcha a Nadutost nikoho si nevšímající, hrdě vešly do brány. Na Pomluvu, jež se k nim chtěla přidružit, pohrdavě se ušklibly.

Bezbožnost šla sama, nemusela mít společníka, neb všichni jí milovaly a hádaly se o její přízeň.

Konec průvodu uzavíralo Zoufalství a Nemoc, neb se zrodily z Hříchu a pevně držely se tohoto průvodu, jež se jich nemohl zhostiti —

Průvod nezměrné Bída přešel, zanechávaje za sebou ohavnost a spuštění. Bílé květy maliníku byly sešlapány, tráva udupána a na kamení po cestě byly stop slin a krve, kudy se brala prostopášnost lidská.

I vzduch byl těžký a páchnul odpornými výpary. Mračna se snesla blízko k zemi, zelené světlo znovu zablesklo, zasvištělo nad skalami jako ohnivý had. Rána hromu zaduněla, až skály se chvěly ve svých základech, a mistrova brána se sesula s ohlušujícím hukotem.

Co ctnosti lidstva posvětily, to hříchy světa rozmetaly. Obě hory se uvolnily, malé branky se zlatými písmenami vzplály červeným plamenem a mistrova povinnost byla ukončena.

Údolí se otevřelo do nesmírných dálek. Na východním nebi vstávalo nové slunce a ptáci zpívali nové písně. „Cesta Ticha a Cesta Rozkoše“ zmizely před mými zraky a já jsem vstoupila pevnou nohou na „Cestu Práce duchovní.“ Mistr mi podal uzralé makovice, z jejichž tobolek sypalo se droboučké, omamující zrno.

„Má práce je skončena“ řekl celník. „Vrá-

tim se opět, až přejde jeden lidský věk, abych vybíral poplatky lidských životů, a ty hled, at jdeš v průvodu oněch čistých bytostí, at tvoje máky více neuvadnou. Odměřuj opatrně odvar makovic, a nic nečiň bez onoho vznešeného průvodčího, jenž tě povede a ukáže ti světy ve svém koloběhu, otevře nové prameny Vědění a Tvorby!“

Podal mi tabulky a křídly, papíry i pera, a udělal mi kmity před očima. Na chvíli se mi vyjasnilo. Viděla jsem svět v jiné podobě a podle sebe postavu vznešeného děda. „Tot učitel tvůj“ slyšela jsem hlas Arabův, „tam mistr tvůj!“ Ach! Tot onen muž, jenž mi podal rudé máky u dveří chrámových. „Tam jiní a jiní“ mocným hlasem volal celník. „Tam spisovatel polský, pohled“ a vážná tvář Slovana dívajíc se na mne, přátelsky mi kynula. „Tam básník, jenž tvojí próse vdechne poesii“ zvučel hlas Arabův a já nestačila jsem se kloniti před bytostmi, jež mi vlídně kynuly.

Pak se mi hlava zatočila, vědomí zaplašilo vidiny a zůstala jsem zase — sama. Jen Smutek věrně podle mně setrval. „Pojď,“ prosil, „a ne-

odháněj mě od sebe. Zadýchám tvé práce, aby jinde vzbudily vřelou slzu, naplním je smutkem, aby jiný smutek ztišily, omyji je v slzách, aby zazářily čistotou, neb na nich nesmí zůstatí stopy lidského poskvrnění. Já, Smutek tvůj, půjdu s tebou, aby tě Veselost nepokoušela a nesváděla s cesty pravé.“

Zavěsila jsem se na jeho rámě, bolestně rozloučila s údolím poznání a nastoupila nové „Cesty Života.“

Cestou se ke mně přidružila mladá žena Práce a děcko Zamyšlení. Uvedly mě do tichounké jizby, připomněly slova Arabova a zanechaly samotnu.

Od stropu visely malé váhy a kloníce se se strany na stranu, svítily mi do tmy jako lampa, a v tichu, když jiní odpočívali, lákaly mě ke stolu a práci. Dokud nebudou srovnány, dokud jazýčky vážní nestanou proti sobě v rovnováze, dotud nebude odpočinku.

Bloudící medium našlo kotvu, které se zachytilo. Však ticho, ticho již! Pod nízký strop

vcházejí učitelé, prohlédnuvše váhu, již mi celník nechal na památku, zasedají ku práci.

A vy, drahé medie, které ještě bloudíte, hledejte údolí poznání, abyste byly v průvodu „Nádhery Země.“

Tvůj mistr Hynek Javanský.

V době přítomné právě vyšlo:

M. Limberská:

Mravauka nového života

čili:

Příslovečník.

Obsahově bohatý a satiricko-poučný spis tento stane se každému milou poučkou, kdo jej přečetl.

Celé dílo

o 220 stranách velké osmerky

za pouhé 2.- K

(vyjma porta) ochot. zasílá:

Ústřední nakladatelství:

„Edice spirit“

Nová Paka čp. 495 (Čechy).

Spiritismus.

Pro studium duše lidské

nepostrádatelné jsou

spisy: A. Kardeka, H.L. D. Rivaila, býv.
prof. astronomie a fyziky v Paříži.

Co je spiritismus? S návod jak řídit pr-
vé kroky do neznámých oblastí.

Cena brožovaného 1 K 40 h, vázaného 2.— K.

Kniha duchů. Úvod do filosofie duchovní,
objasnění proč, z jakých příčin duchové se zje-
vují, jaký úkol a cíl sledují.

Cena brožovan. spisu 6.— K, vázaného 7.— K.

Kniha medií. Úplné ponaučení pro každé-
ho, kdo vážně hodlá zkoumati pravdy posmrt-
ného života, kdo vyvinouti a poznati chce
schopnosti i spůsoby za jichž pomocí možno
správně a jistě s duchy se dorozumívati.

Cena brožovaného díla 6.— K, vázaného 7.—K